

CANTS D'ABELONE

CANT D'ABELONE

*Tu a qui no faig confident
que ploro al llit, de nit, sol,
tu que em fatigues dolçament
bressant-me com un bressol;
tu que no em dius del teu vetllar
per causa meva,
què et sembla de suportar
aquesta set sense treva
que ens magnifica,
sense deixar-la calmar?*

*Car mira els enamorats
com es menteixen així que
volen dir-se veritats.*

*Tu sola, tu formes part de la meva solitud pura.
Tu et transformes en tot: ets allò que murmura
o bé un perfum que rera seu res no deixés.*

*Entre els meus braços, ai, he perdut tantes coses.
No et retingueren mai: per això és que hi reposes
i et tinc per sempre més.*

RAINER MARIA RILKE

Atura el vol, eixampla't, Orió,
crea més nit; que pugui perdre's
en ella aquesta vida que s'ha fet
tot d'una en mi.

Dret en el vent, no precipitis, dia,
la llum, deixa'm encara estar
no sabent res, mirar les inquietes
palmeres, mirar, cega, el vent, el clar
d'aquesta nit amb foc i pes d'estrelles
girant dins meu.

Ventura certa,
d'un plor d'infant salvat a la ribera
del temps, com entre joncs, Moisès en el cistell.

Fons primigeni, fosc, inviolable...
Miro l'obert: llacs d'aire, negra mar
constel.lada de llums. Oh fars intermitents
que esquinceu la tenebra. Com es mouen
els arbres aquí prop, i jo, que lluny,
perduda per quins àmbits? On quedar-me,
si sóc només un arbre d'aèries arrels?

M'he tornat cel llampurnejant i crido.
Cap a quin tot? Enyoro tant omplir-me
terriblement, de què? No ho sabré mai. Salvatge
cor meu, tremoles, deslligant-te en somnis...

Aquest anhel exalta el moviment
adelerat del cor. La vora
secreta esbalaeix. Dellà els penya-segats,
què hi ha? Només el buit? Si m'hi llançava...

Falcons del cor, alceu-vos a la caça
de l'ocell invisible
que tot d'una m'habita
que m'eixampla i em fuig.

Secreta veu, inunda'm, sobrepassa'm,
cant absolut, arrenca'm del silenci.
Estret espai sóc jo, gerra curulla
d'espessa mel, em vesso, clarifica'm.

Ningú no hi creu, ja gairebé ningú
no creu en l'esglaiosa
ruptura del mur, que es pugui eixir
per la clivella de la dura nou
de si mateix. Abolida presó.
Sóc neta, blanca fruita cargolada
com una orella. Per a quina fam?

Aquest matí m'he despertat flairosa
com una mata d'espígol.
Una estona he trafeguejat
pels racons foscos de la casa,
deixant a lloc les coses de la nit.
He buscat pisa vella en golfes d'ombra,
un collaret de gres o bé un topazi
perdut, que fa que plori el meu passat.
He sortit fora i se m'ha fet de cop
familiar i greu l'hora de prima.
L'alosa canta a la porta del cel.

Sent, sent, l'alosa canta a la porta del cel.
Hark, hark, the lark at heaven's door sings.

Shakespeare

...I què faré de mi
si ja no sé com expandir-me?
Com aniria més enllà d'on sóc?
I què m'espera que no sigui vent
efímer que passa?
Per això visc en desenfrè quiet
parlant del foc o de la pedra o dels núvols.

L'arbre de sang es ramifica, diuen,
a les entranyes, que aquest fruit és bo.
Per a quin fruit a mi van escollir-me,
que moro de sentir-me'l i no poder-lo dar?

Ah, no sé si mai més el silenci vespral moderarà els meus
batecs
ni si mai més podré cabre en els jardins de la terra.
Cantaré sola allargant els braços.
Dormiré dreta amb els ulls oberts.

Tot calla, tot es resisteix;
cada vegada es fa més i més ampla
la solitud al meu entorn.
Hi ha una font viva que no para
mai de rajar: l'escolto
de nit al cor de cada cosa.

Tot és de pedra, però si
canta una veu acompanyant-se
d'ella mateixa en esperança,
fa planer el tortuós camí.

És a perdre'm que vaig sortir
de la cova, sense mirada.
Ara sóc temple de rosada
i Orió ja fa part de mi.

Per l'espai abrilat i clar
sóc una alosa que al sol mira.
M'he tornat una esvelta lira
per ser polsada i per vibrar.

Digues-me, vida, què fer
de les meves mans, dels braços,
del silenci dels meus passos
que envaeix com un perfum?

De música em tornaré,
no fos que, estrenyent-me els braços
teus, vida, em fessin malbé;
em tornaré pols de llum.

Estranyes flors, aquestes que he trobat
per la ribera de l'insomni: xiscles
de vent i diamants d'escuma
brillant al sol.

He vist la vida coronar-se'n,
la folla amb gest de mar.
No em vagui de lligar-la –damunt l'ona,
l'escuma dura més–; quedi ben lliure,
sola i escabellada dalt les roques,
indòmita.

Mesuro la fondària
on a la fi caurà desfeta en crits.

Caigué la nit i s'estremiren
totes les fulles un moment, la terra
exhalà el seu baf càlid, des del mar
bullent pujà la fressa coneguda
de sempre. Tot en ordre
semblava, en el bell ordre, p'ró els camins
no duien cap al poble, ni al llindar
de casa: rius feréstecs en la nit
se m'emportaven, sola, cap al centre
mateix de l'ésser, de les terres de l'Enlloc.

Tot és per ser donat i no t'ho vol ningú,
cor meu, potser les pedres mudes
o bé la matinada.

Cor, no et precipitis
a voler més, no et tanquis
per molt que faci mal.

Estima
sense voler ser correspost.

Posa't a prova:
calla i escolta l'indiscriminat
so de la vida.

Sol, cada batec
es correspon potser amb alguna cosa.

Barcelona, 1979